

Aina Fullana Llull
Els dies bons

L'ECLECTICA

bromera

Premi València
Alfons el Magnànim de Narrativa

Primera part
AQUEST ÉS DELS BONS
O DELS DOLENTS, PAPI?

Què voleu que us digui? Jo era un al·lot normal, de família mallorquina, que vivia la seva vida d'infant normal a Manacor, a la casa dels seus pares, n'Antònia i en Blai, amb la seva germana, na Bel. Ma mare tenia una botiga de menjua de les típiques que hi havia a Mallorca en els anys seixanta i setanta i record que jo li rapinyava pastissets i replegava totes les llepolies que podia. Sospiros, amargos, cocarrois... No era gaire triat, que diguem. Mon pare tenia una fusteria. Era un al·lot feliç, jo, com la majoria d'infants, supòs. Anava a una escola preciosa i plena d'infants feliços i normals.

No sé quan va ser, segurament tenia devers vuit o nou anys, que vaig començar a engreixar com un porc. Menjava sobretot als vespres, n'hi havia que menjava tant que després vomitava. Mon pare, quan veia que jo m'havia acabat el sopar i que ma mare no mirava, em fotia una altra tallada de botifarró dins el plat. No pensava que em podia fer mal, no era com ara.

Però va arribar a un punt que varen veure que havien de tallar el fil i per això –i també perquè es veu que tenia molts de problemes per agafar la son– em varen posar a dormir amb na Bel. Així, cada vegada que em despertava i li deia que volia un tassó de llet, ella em deia que «fa cinc minuts que ja te l'has begut», encara que no fos vera. No vaig tenir mai gaire relació amb la meva germana. Heu de pensar que ella tenia vuit anys més que jo. Quan jo en tenia tres ella ja en tenia onze i als catorze ja va començar a fer feina a l'oficina. Les seves inquietuds eren molt diferents de les meves i quasi no ens vèiem.

Jo sempre havia estat fort, sabeu? Corpulent, amb la cara rodoneta, no gaire gras. Però un dia, cag en tot, record que un dia varen venir els tios a visitar-nos. Bé, no eren oncles meus, realment, només eren la quadrilla de mon pare i ma mare, però llavors els consideràvem de la família. El tio Lluís i la tia Bàrbara, el tio Pere i la tia Rosa, i el tio Bartomeu i la tia Praxedis. Amb mon pare i ma mare eren les quatre parelles que sempre anaven juntes; ells venien molt a ca nostra i nosaltres també anàvem molt a ca seva i, en fi, per a mi eren els tios. Solien fer el ponxet a la taula braser i després es podien passar l'horabaixa sencer jugant a cartes. A vegades els homes escoltaven qualche partit de futbol a la ràdio i les dones cotorrejaven.

La qüestió és que un dia un d'aquells, no sé si era el tio Lluís o en Pere o en Bartomeu, quan em va veure entrar per la porta de la sala d'estar, tot d'una em va dir que «ep, Xevi, cagondena, cada dia estàs més fort, eh». Jo quan venien els tios sempre somreia i quan em deien aquestes coses, també. Era simpàtic. Però aquell dia mon pare, en sentir el tio Lluís o en Pere o en Bartomeu, es va posar ben seriós, es va aixecar del sofà, va alçar la botella de cassalla buida com demanant silenci i li va contestar que no, «ara ja no està fort, ara ja està gras». Després va sortir de la sala per anar a arraconar la botella i només record silenci.

Als nins feliços i normals sempre els ha agradat putejar els altres. Putejar el magre, putejar el lleig, el gras, el baix... I sa Sínia, la meva escola, era molt guapa i tot el que vulgueu, però en el fons era la típica escola a la qual no voldríeu dur els vostres fills, plena de gitanos i forasterum. I amb aquesta gent, per molt pocavergonyes que fóssim –que jo ho era molt–, no ens hi ficàvem. Eren ells, els que es ficaven amb nosaltres. Però jo no era com ells, ni de molt.

A ca nostra em varen educar bé. Però clar, després hi havia aquesta gent, que per diferents motius eren al·lots que eren un

poc... Bé, m'estim més no parlar-ne perquè diré coses que no s'haurien de dir. Segurament, si no hagués estat per això, a mi m'hauria agradat, anar a escola. Potser fins i tot hauria acabat estudiant una carrera o qualque cosa així, imaginau-vos. Duia molt bones notes, no us cregueu que no. Almenys fins que vaig tenir devers dotze anys.

Una vegada, quan en tenia set o vuit, em varen convocar a un concurs de poesia o de redacció o no sé què putes era. Es feia a la Sala Imperial, que ara ja està tancada. En sortir de l'escola, em vaig quedar a jugar una estona a futbol al solar de davant, com feiem sempre amb tots els amics. Però quan es va anar acostant l'hora del concurs me'n vaig anar cap a ca nostra perquè encara m'havia de canviar de roba i tot això. Anava amb una camiseta com a beixa o grisa amb una foto dels jugadors del Barça i brut com una xinxa.

Havíem quedat amb ma mare que ella hi seria i que, si no, deixaria la clau posada al pany perquè jo pogués entrar a canviar-me. Sempre ho feia. Sempre ho feia, però és que, a més, aquell dia havíem quedat així. Ella sabia que havia d'anar al concurs. I sabia a quina hora i tot això. Però aquell dia se'n va anar i no va deixar la clau posada. Vaig arribar, vaig picar a la porta i no em va obrir ningú. Vaig mirar si la podia obrir, a veure si era que la clau estava mal posada o jo què sé, però no hi havia manera. I jo anava amb la camiseta del Barça brutíssima i les mans també brutíssimes i suava i ma mare no venia.

Eren les cinc i vint i jo a les cinc i mitja havia de ser a la Sala Imperial, així que vaig haver de partir talment com anava. Vaig pujar allà, a dalt de l'escenari, i estava ple, us ho jur, estava ple de gent i jo vaig haver de llegir la redacció davant dotzenes de persones que em veien amb una camiseta bruta que tenia estampada una foto dels jugadors del Barça i amb les mans negres i amb la cara vermella.

Quan teníem devers onze o dotze anys els amics varen començar a sortir a fer voltes i tot això, sobretot els dissabtes. Solíem anar a jugar al flipper a un saló recreatiu que hi havia. A mesura que va anar passant el temps, les sessions de flipper els varen començar a parèixer avorrides, així que ens dedicàvem a fer putades a tota aquella persona, animal o cosa que es creuava per davant nosaltres. En aquell temps no teníem les teles d'ara, ni mòbils, ni ordinadors, eh. Ens havíem d'entretenir de qualque manera, joder. Jo al principi no volia fer putades. Jo era feliç jugant al flipper, no necessitava gaire cosa més. Però clar, ells començaven amb allò de «Xevi, a que no tens ous de rompre aquell fanal amb una pedra?», «segur que ni l'endevina», «Xevi, et pesa el cul o què?», «prova-ho», i jo em cabrejava molt, ho jur. I ho feia.

Després, les sessions de putades es varen anar transformant en xerrades al parc i, finalment, en reunions per fumar marihuana. Normalment també ens engatàvem a matar. Cag en Déu, bevíem com a cosacos. En Macià i en Salvador eren germans. Com que érem veïnats, ens vàrem fer molt amics. Sobretot amb en Macià, que es va convertir en el millor amic de la meua vida.

L'estiu que vaig acabar octau, que encara tenia devers tretze anys però ja era el que era, vaig cercar feina. Va ser el mateix any que la meua germana es va casar amb en Josep. Llavors encara no sabia si m'acabava de caure bé. A ca nostra teníem un sofà molt petit i dues butaques a conjunt. Normalment, na Bel i jo sèiem al sofà. Però quan ella va començar a festejar i va començar a dur en Josep per ca nostra, ells dos s'asseien al sofà i a mi

em posaven una espècie de cadireta petita. I jo allà, amb el coll estirat per poder veure la tele. Cag en sa puta, quin cabró, em feia una ràbia que vengués...

Vaig començar a fer feina al forn de can Biel Binimelis. Cada dia feiner, en sortir de l'escola a les cinc, me n'anava cap al forn fins a les vuit i mitja o les nou del vespre. Quan ja en sabia, em deixaven tot sol perquè fes les magdalenes i qualque coca. Els primers deu o quinze minuts sempre els passava dins el lavabo perquè un dia hi vaig trobar una revista porno amagada davall un moble –es veu que no devia ser l'únic que es dedicava deu o quinze minuts diaris, abans o després de començar amb els dolços. Els al·lots anàvem igual de forts encara que no hi hagués internet, eh. Si aconseguíem una Lib, que era una revista en què mostraven qualque pit i qualque tanga, ja anàvem més sortits que no sé què. En fi, quan tenia les palles, les magdalenes i les coques fetes i guardades me n'anava a ca nostra.

Els dissabtes hi anava devers les cinc del dematí perquè venia el de les ensaïmades i jo l'ajudava a fer-les. Després coïem el pa, fèiem net i tot això. Encara record l'olor de les diferents masses. L'olor crua, que és ben diferent de l'olor dolça i intensa que sentim sempre que passam per davant els forns. L'olor de la pasta crua, fresca, senzilla, aquella era la meva preferida. I allà em tractaven superbé, en Biel i na Cati eren com els meus segons pares i en Genís, com un germà gran.

Un dia fins i tot em varen dur a les revetlles de Felanitx perquè hi tocava un grup que a mi m'agradava molt, «jo hi vull venir, jo hi vull venir!», «idò vine». L'endemà a les sis del matí havíem de ser a coure les ensaïmades i tot allò. Pensa tu, a mi em varen deixar dormint dins la furgoneta, els vaig fer llàstima. Un al·lot d'aquesta edat, dormint a les sis del dematí com un angelet, clar. Jo em vaig despertar devers les dotze i ja estava tot fet.

Eren molt bona gent. Tampoc no em varen renyar si cap vegada vaig pegar un cop amb la furgoneta. Només me la deixaven col·locar per carregar els pans i tot això, però clar, jo tenia tretze anys, joder. Una vegada em vaig menjar una columna amb la porta. Però és igual, m'estimaven molt i jo els estimava molt a ells. De fet, també record que em varen deixar una casa per celebrar el cap d'any amb els amics. Bé, no era exactament una casa, sinó el molí del repartidor del forn. No hi havia res per rompre, així que ell me'l va deixar sense passar pena, encara que mon pare sí que en passava: «no li heu de rompre res, eh!», «mon pare, no hi ha res per rompre!».

Va ser el primer dia que vaig fumar haixix. N'hi va haver un que en va dur, vàrem fer un parell de porros i em va caure com el cul. Fumar no va ser mai el meu vici. Sempre que fumava m'emparanoiava a matar. El gustet encara sí, que m'agradava, però jo hauria pogut passar bé sense fumar. Tanmateix, el dia del molí va ser molt divertit perquè mon pare va venir dos o tres pics a veure'ns i a vigilar que no rompéssim res i cada vegada li varen dir que jo no hi era, «ha anat a cercar no sé què, supòs que ara tornarà». Duia una sabatada que si mon pare m'hagués arribat a veure m'hauria enviat a ca nostra d'una bufetada.

M'havia entrat com a immobilitat i tot, «no em puc moure, tios», deia jo, «no puc aixecar el braç!». Pensa tu, era l'al·lucinada que duia damunt. No us cregueu que a mi m'agradava fumar, a mi no m'agradava, em feia un mal rotllo brutal. Però clar, què havia de fer? Vàrem riure molt i vàrem beure molt. Aquell dia va ser dia de primeres vegades, perquè hi va haver una al·lota, una de lletjona, perquè pensau que jo estava grassonet i tal, que em va voler fer un parell de besos i jo els hi vaig fer. I això que jo en aquell moment no cercava res, eh. Jo tenia clar que si hi havia quatre ties i deu tios jo no mullaria, ni de molt. Cony, tothom coneix les seves limitacions.

M'hauria agradat ser forner. Una llàstima que després un amic meu em va comentar que n'hi havia un que cercava guixaires i que pagava molt bé i clar, jo al forn no cobrava cap barbaritat. Així que em vaig fer guixaire. Cobrava molt més i no era cap suplici, la veritat. Hi havia dies que no fotia ni brot, perquè, com que no tenia ni els catorze anys i no podia tenir ni el contracte d'aprenent, quan hi havia inspectors el mestre, que a part de guixaire era cavallista, em deia: «ep, hi ha inspectors per aquí, ves a foravila i estigues amb els cavalls una estona, avui». I jo agafava la bicicleta i me n'anava a foravila i no feia una puta. Que hi ha inspectors? Mel, deia jo.

Fins devers els quinze anys vaig jugar a minibàsquet. Després em vaig aturar de créixer i vaig veure que no servia i em vaig retirar. Els equips es feien de deu jugadors i, quan vàrem fer aquest, ja n'havien triat nou i jo no era un dels nou. Només quedàvem jo i en Llucià, que era un goranot que tot d'una que va poder es va fer escolanet i que es va passejar tota la vida per dins esglésies. Caminava pengim-penjam que pareixia un gegant que no sabia a on havia de posar els peus per no esclafar ningú. Perquè us faceu una idea d'en quin nivell em trobava jo, a ulls dels altres. Així i tot, em varen triar a mi en lloc d'ell. Perquè n'havien de triar deu, perquè si no l'equip hauria estat de nou. Cabrons, idò al cap de dos mesos l'entrenador donava les gràcies a Déu per tenir-me dins l'equip. Mon pare al·lucinava quan el felicitaven. Cabrons! No la varen veure venir.

Als quinze anys tots ens vàrem treure el carnet de motoret. Jo tenia una Gimson, que era com de cross, però usada. Era de color verd pistatxo. En Macià en tenia una de vermella. Les vàrem trucar per fer més via i si passàvem per damunt una Vespa ja érem feliços. La nostra il·lusió no era més que fer veure als pijos que els que molàvem érem nosaltres.

En aquell moment, en Damià tenia una sala buida a dalt de ca son pare i sa mare, així que la vàrem fer nostra. Hi vàrem dur un tocadiscos, dos sofàs, dues cadires, una taula... Arribàvem allà i au, venga, devers cinc-centes pessetes perhom. Amb aquests doblers, dos o tres baixaven a comprar botelles de Martini, que era el que més ràpidament ens engatava –i el més barat. Si érem sis, per exemple, amb tres botelles de Martini i sis o set porros ja anàvem ben arreglats. Després agafàvem les motos i ens n'anàvem cap al port i venga a beure i a fumar. Només ens aturàvem per vomitar. Que érem de bèsties i que érem de joves.

Després, afamats, ens n'anàvem al Moby Dick, que era l'únic antre que ens donava menjar a les quatre o les cinc de la matinada. Era un pub-bar-discoteca que tenia un fornet que llavors estava molt de moda, que es deia Vendor i era com una salamandra però amb portes i això, sabeu? No ho sé, el tema és que hi havia hot dogs, hamburgueses, sandvitxos, i nosaltres arribàvem allà morts de fam, «està obert, està obert!», i engolíem la gelera sencera, fora broma. I era dolentíssim, eh, si no li foties ketchup o això no t'ho menjaves. Però era l'únic que hi havia.

Va ser en aquell temps que ma mare va caure malalta. Un sarcoma ossi. Un dia va anar a posar-se una injecció per a no sé què. L'agulla d'aquesta injecció se li va quedar dins l'anca i va haver d'anar que li traguessin i va ser quan li varen trobar el càncer. La varen enviar a la policlínica i el metge va decidir posar-li cobalt directament a la ferida. Per culpa d'aquesta radiació a carn oberta, la ferida no se li va tancar fins passats cinquanta anys. Quan mon pare va saber que havia d'estar ingressada indefinidament, em va empaquetar, em va posar un llaç i em va facturar cap a Cala Millor a passar l'estiu: «val més que vagis allà, faràs feina i tendràs menjar i un lloc a on dormir» i tot això. Que m'haurien pogut enviar a ca la meva germana? Tal vegada hauria estat una bona idea. Però bé, jo mentre tengués els meus porrets, les meves cervesetes i tal... Tenia setze anys.

Abans d'entrar a fer feina a l'hotel, vaig anar a restaurar-lo. Encara vivia a Manacor i me n'anava amb el bus cada dematí a l'hotel. L'empresa, però, estava a Sant Llorenç. Així vaig conèixer els que serien els meus amics de l'adolescència. Aquells al·lots de poble eren encara més pardals que jo, us ho jur. No tenien ni idea de res, segurament no s'havien ni fumat un porro mai. Al·lucaven quan jo els contava qualcunes de les anècdotes que havia viscut amb els meus amics. Era capaç de tenir-los a tots bocabadats durant hores, escoltant les meves històries i responent les seves preguntes absurdes.

Quan vàrem acabar la restauració de l'hotel i jo vaig entrar a fer feina a la cuina, vaig coincidir amb molts d'ells, que també hi varen entrar a currar de bàrmans, de cambrers, d'electricistes... Treballava quasi tot el dia, però després dormia al sòtil de l'hotel i allà no em feia els comptes ningú. Era lliure, jo. Lliure i, a més, mantingut. Les dones de fer net fins i tot em rentaven els llençols. Ni al sereno li interessava saber a quina hora entrava o sortia de la recepció.

Tots aquells pringats que havien restaurat l'hotel amb mi i que ara també hi treballaven es varen anar convertint en qualcuns dels meus millors amics. I com que tots volien aprendre de mi, jo els vaig ensenyar tot el que sabia. L'únic que no els explicava era com els estafava de tant en tant. No n'hi havia per tant, simplement que quan anàvem a lligar haixix jo aprofitava de quedar-me'n sempre una mica més que ells pagant també una mica menys. No em malinterpreteu, no era dolentia, eh, era la meua forma de cobrar-los per tot el que aprenien.

Els solia dur a l'Aiguarràs, un pub del port a on venien les millors postures de xocolata per dues mil pessetes i a on havia anat sempre amb els meus amics de Manacor. En comparació amb els talegos dels gitanos, allò era l'hòstia. Un talego eren mil pessetes i els gitanos ens donaven una quarta part del que ens donava en Vicenç, l'amo de l'Aiguarràs, per dues mil.

Hi anàvem sempre en moto, fins i tot a l'hivern, perquè no n'hi havia cap de nosaltres que visqués en el port. Arribàvem allà congelats de fred i baixàvem al soterrani acollonits perquè en Vicenç era un puta ionqui, altíssim però sec, magríssim. I tots els seus amics, també. Ens esperava darrere la barra, amb aquell cossarro desnodrit i un cigarret a la boca; només en entrar ja ens veia venir. «Cinc cerveses», i el que tenia més coratge anava a pagar i li demanava amb un filet de veu prima si tenia alguna postura de dues mil. No sé si eren bona gent o no, però ens ho passàvem de puta mare. En Vicenç solia posar una música collonuda, beviem una mica i tornàvem a cases amb el nostre haixix, feliços de la vida. Uns anys després va morir per sobredosi d'heroïna, en Vicenç.

Vaig fer molts d'amics, la veritat. En Riutort és policia, ara, qui ho hauria dit! També hi havia n'Agustí, que ara és electricista; el germà d'en Feliu, que ara no record què nomia –un altre animal–; n'Alba, que era un angelet preciós –ara és morta, va

tenir un accident anant a pillar. Ah, i en Llorenç, però ell no sortia tant de festa. Era molt bon al·lot, molt. Son pare el duia a l'hotel i «au, si necessitau res, el meu fill és per aquí. I si li foteu una bescollada, millor». I el pobre al·lot anava de bescollada en bescollada.

Va ser un dels millors estius de la meva vida, realment. A més, em vaig amagrir moltíssim. Fins i tot vaig perdre la virginitat amb una alemanya de devers trenta-cinc anys, damunt l'arena de Cala Millor. I això que jo no xerrava ni una puta paraula d'alemany. *Guten Tag* i *guten Morgen* i poca cosa més. Però bé, això es feia en aquell temps... El bàrman et preparava el trull i... Clar, jo tenia setze anys i no acabava de ser lleig i quan sortia a donar el bufet les estrangeres em veien i tal. Tanmateix, la que m'agradava a mi era na Mercè. Oh, va ser el meu primer amor, el meu amor de joventut, m'enteneu?

En acabar l'estiu i la temporada d'hotel vaig tornar a Manacor amb mon pare i ma mare. No sé com vaig acabar ajuntant-me amb el grupet d'en Sastre i en Cortès i tots aquests. En Sastre era, perquè us en faceu una idea, el puta alfa. Era una mica major que jo i ja tenia cotxe. Era un 600 però el tio li treia molt de profit, us ho asseguro. Basta us digui que si anar de Manacor a Palma normalment significava una hora de trajecte, ell la feia en mitja. Fèiem una puta viada. I amb un 600! Però no passàvem gens de pena perquè ell controlava a voler. De fet, anys després va arribar a córrer ral·lis.

Ben igual que amb els cotxes, també era un crac amb les dones. No ho vaig entendre mai, perquè sempre duia les dents brutes, no se les rentava mai. Però es veu que tenia qualche cosa, perquè totes li anaven darrere. El tio s'enrotllava amb una i, si al cap de tres setmanes se'n cansava, la tia desapareixia del seu imaginari mental. O sigui, ell entrava en el saló i passava per davant ella com si no hi fos, com si fos una taula. Desapareixia del seu camp visual, la ignorava completament. Supòs que això encara el feia més interessant.

Crec que la que el va tenir xiflat durant més temps va ser na Marta Pasqual. Normal, perquè era un confitet. Tanmateix, es veu que a un moment donat en Sastre la va enviar a pasturar, com a totes les altres. I què va fer ella? Es va enrotllar amb el millor amic d'en Sastre: en Julià. Tot va ser per barrinar-lo i mirau a on varen arribar, que es varen casar i tot. No ho hauria dit mai perquè, a més, na Marta i en Julià eren superdiferents.

Ell era un deixat, com en Sastre, i tranquil·lot, que no es posava nerviós per res. Que na Marta vol venir amb mi per fotre en Sastre? Ja em va bé. En canvi, ella era una controladora compulsiva i la cosa més presumida que hauríeu vist mai. Potser és per això, que es varen dur tan bé. En Julià necessitava una dona així i ella, un home així.

Un dels escenaris de tots aquells embolics de faldilles era el saló recreatiu. A part del flipper hi havia un futbolí i qualcunes màquines de jocs més modernes. A vegades fèiem torneigs. Jo era molt bo a la Defender i, com que era la màquina més demandada, que fins i tot hi havia coa per jugar-hi, la madona va fer un concurs que consistia a tenir el rècord un dia concret, posem que era un diumenge. Qui aquell diumenge tengués el rècord, guanyava. Jo el vaig tenir durant tota la setmana. Tot el temps, tot el temps. Idò el dissabte migdia, pum, un em va superar. Per molt poquet, però em va superar.

Amb això que jo vaig arribar el dissabte horabaixa i em vaig trobar tot el saló esperant-me, eufòrics, «t'han superat!», «què vol dir, qui m'ha superat? Bé, és igual, amb dues partides me'l carreg». Fàcil. Vatuva el món, quan m'hi vaig voler posar la màquina va estar espenyada. Ja no vaig tenir opció de superar-lo ni el diumenge següent, perquè el tècnic encara no havia vingut. Els teus collons, pareixia que ho havia fet aposta, el cabró que m'havia guanyat. Vaja puta merda. Quina va ser la meva sorpresa quan el diumenge horabaixa, quan es donaven els premis, se'm varen reconèixer els mèrits. «El guanyador... bé, direm els guanyadors...». Ens varen donar a tots dos el mateix premi. I això, què voleu que us digui, són coses que deixen marca.

També anàvem molt al Nits, que era un pub a on bevíem, fumàvem porros i tot això. Hi havia dematins que em despertava a ca nostra sense saber ni com havia tornat. Guaitava per la finestra i si veia que hi havia la moto em quedava més tran-

quil. Per a nosaltres quasi cada dia era una festa, imaginau-vos com devia ser la Nit de Nadal. N'hi havia que sopàvem amb la família, però tot d'una que podíem fugíem i anàvem a fer bulla. Idò una vegada que s'acostava la nit de Nadal vàrem mirar de pillar cocaïna per primera vegada. Encara érem tan pringadets que segurament ens degueren donar merda.

Devíem ser sis o set al·lotets que vàrem ajuntar doblers i vàrem anar a comprar-ne un gram o dos, supòs que només en deguérem pillar un, i els putes gitanos, que llavors eren els que tallaven el bacallà –encara no hi havia tants de moros– ens degueren donar polvos de talco. Jo també ho hauria fet, si hagués estat en el seu lloc, eh. Res, vàrem anar al pis d'en Damià i ens vàrem començar a fer retxes. Bé, o a intentar-ho, perquè no en teníem ni idea, érem tots novells. I entre els canutllos i que anàvem gats i tot això ens pensàvem que anàvem tot posats de coca, «que guai, tu!», però pensa tu.

La cocaïna és una droga que no és que et posseeixi (a no ser que te la xutis). És més que res per mantenir. Quan t'esnifes una cocaïna bona pots anar de marxa, pots beure, et fas les teves retxetes i vas guai però sempre controlant. Hi ha molta gent normal, amb negocis d'èxit i una família, que sempre han confiat en aquest gramet a l'hora d'anar a unes noces o a un sopar o el que sigui.

Quan ja era més gran tenia un amic que tenia una doble-rada i potser estava dues setmanes sense fer-se res però després, un dia se li creuaven els cables i s'empassolava tres o quatre grams de coca, el molt bèstia. Va haver d'anar a urgències un parell de vegades perquè tenia una taquicàrdia brutal. Perquè clar, a part que la coca en si és un vasodilatador, el que importa és el tall que du. A vegades, perquè paregui més bona li posen amfeta, speed... Coses que t'acceleren, sabeu? Així tu et penses que és més bona perquè vas més posat, però que va, la coca bona

no et canvia. El problema de la cocaïna ve quan ella mateixa et passa davant. Llavors ja cerques col·locar-te de coca i no que la coca et mantingui i punt.

En fi, que aquell vespre vàrem estar així, bevent i tal, pensant que ens havíem fotut l'hòstia, quan en realitat ens havien donat merda, n'estic segur. Després, amb el temps, vas coneixent gent que esnifa, qualque dia et conviden a una retxa i dius «cony, això, a on ho has pillat?», «home, a qui vas, tu?», «jo a Calle D», «els teus collons, tio, els gitanos aquests només duen merda per als quatre pringats que hi van!». Aquí va ser quan em varen dur a conèixer n'Octavio, que segur que l'heu vist qualque vegada, si sou de per aquí. Ja traficava en aquell temps i encara ara és un dels xots. Aquest duia coca bona. També hi havia el germà del padrí jove d'en Ferran, que també segueix traficant, encara, i que té el cap espenyat de tanta droga que s'ha ficat.

I això, que vas coneixent els proveïdors bons i vas aprenent a distingir només amb la vista quina coca és bona i quina no. Hi havia, per exemple, l'aleta de mosca, que va ser el màxim. No sé si sabeu com és l'ala d'una mosca, però brilla. I aquesta coca tenia com uns rajos de lluentor, venia com en laminetes, en lloc d'en pols. «Tengo ala de mosca», «hostia, no jodas». Perquè la que era molt polsosa, que semblava farina: merda! I bé, també hi havia gent que la duia en pedra, que això també era l'hòstia.